

*Tiesą sakant, šią knygą parašiau sau.
Mergaitei, niekada nežinousiai, kaip norėtų gyventi,
ir moteriai, kuri tai galiausiai suprato.*

Kartais mes pasinaudojame akimirka,
o kartais ji užvaldo mus.

– GREGG LEVOY

1

Samerė

— *O šis niekšelis pasiutęs, Ytonai.*

Išvaizdus ant stambaus buliaus nugaros įsitaisęs kaubojus šypteli, ranka tvirčiau čiumpa už virvės. Ekrane jo tamsios akys spindi, pro šalmo groteles matyti griežtos veido linijos.

— *Kuo stipriau jie spardosi, tuo esu laimingesnis.*

Minia džiūgauja, didžiulėje arenoje gaudžia muzika, vos girdžiu, kas sakoma, bet titrai ekrano apačioje padeda nepraleisti nė žodžio.

Virš rašiklio pasilenkęs jaunuolis nusijuokia, purto galvą.

— *Tai dėl tavo geriamo pieno. Pasaulyje gerai žinomam Retui Ytonui kaulai nelūžta.*

Nesunkiai atpažįstamas kaubojus po veidą dengiančiomis grotelėmis išsišiepia, iš po juodo šalmo sutviska balti dantys, mirteli gelsvai ruda akis. Jo kerinti šypsena man ne naujiena — valandų valandas praleidau stebeilydama į blizgią, sustingusią jos versiją.

— *Nekalbėk nieky, Teo. Juk žinai, kad pieno negaliu pakęsti.*

Atsakydamas Teo kreivai nusišypso.

— *Bet reklamose su pieno ūsais virš lūpų atro dai mielai. Mielas dėdulė.*

Vaikinas mirkteli, abu vyrai ima širdingai kvatoti, Retas įsikimba į virvę kaip pridera.

— *Verčiau kiekvieną sumautą dieną krisčiau nuo buliaus, nei gerčiau tą mėšlą.*

Girdžiu jų juoką, tėtis milžiniškame plokščiame ekrane sustabdo vaizdą, jo kaklą, veidą išmuša raudonis.

— Gerai... — nedrąsiai tarsteliu, bandau suprasti, kodėl dėl šio trumpo pokalbio teko sušaukti neplanuotą susitikimą su dviem naujaisiais „Hamiltonų elito“ darbuotojais.

— Ne. Niekio gero. Šitas vyrukas yra jodinėjimo buliais žvaigždė. Jis ką tik į miltus sumalė savo didžiausius rėmėjus. Bet tai dar ne viskas. Žiūrėk toliau.

Tėtis dar kartą spusteli paleidimo mygtuką, taip agresyviai, lyg šis būtų prisidėjęs prie regimos niekšybės. Ekrane pasirodo kitas vaizdas. Per petį persimetęs sportinį krepšį, Retas palieka areną, eina per automobilių stovėjimo aikštelę. Šalmą pakeitė kaubojaus skrybėlė, lieknas tamsius apsmukusius drabužius vilkintis kaubojus sparčiai žingsniuoja tikslo link, jam iš paskos seka ir filmuoja operatorius.

Nemanau, kad paprastai paparacai persekioja bulių raitelius, tačiau per daugelį metų Retas Ytonas tapo įžymybe. Jis anaip tol nėra tyrumo įsikūnijimas — greičiau tvirto, nepalaužiamo, niekada nepasiduodančio kaimo žmogaus simbolis.

Žurnalistui tenka bėgti, galiausiai jis Retą pasiveja, prikiša mikrofoną šiam prie burnos.

— *Retai, ar galite pakomentuoti šį savaitgalį pasirodžiusį vaizdo įrašą? Gal norite atsiprašyti?*

Kaubojus suspaudžia lūpas, stengiasi po skrybėlės kraštu slėpti veidą. Žandikaulis sustingsta, tvirtas kūnas įsitempia. Galūnės suakmenėja.

— *Jokių komentary,* — išspaudžia pro sukąstus dantis.

— *Nagi, bičiuli, bent ką nors pasakyk.*

Laibas žurnalistas ištiesia ranką, priglaudžia mikrofoną Retui prie skruosto. Neatlyžta, nors šis atsisakė komentuoti.

— *Tavo gerbėjai nusipelnė paaiškinimo,* — pareiškia.

— *Ne, nenusipelnė,* — mėgindamas atsitraukti nukerta Retas.

Kodėl spaudos atstovai mano, kad kai užklumpa žmogų iš pasalų, šis *privalo* atsakyti, neturi teisės tylėti?

— *Gal atsiprašytumėte?* — klausia vaikinąs.

Ir tada Retas smogia jam į veidą.

Tai įvyksta akimirksniu, mirksėdama stengiuosi įžiūrėti drebančios, besisukiojančios filmavimo kameros vaizdą.

Na gerai, šūdas.

Po kelių sekundžių įžūlusis paparacas atsiduria ant žemės, užsidengia veidą, Retas papurto ranką ir netaręs nė žodžio nueina.

Ekране vėl pasirodo už stalo sėdintys žinių vedėjai, jiems nespėjus pakomentuoti ką tik matyto vaizdo, tėtis išjungia televizorių, tūžmingai sugergždžia.

— Nekenčiu tų sumautų kaubojų. Su jais neįmanoma dirbti. Nenoriu su juo terliotis. Taigi, džiaukis, šitas darbas atitenka tau.

Jis kreta iš pykčio, bet aš tik atsilošiu į kėdės atkaltę. Mano tėtį paprasta išvesti iš kantrybės, visgi dažniausiai jis greitai atlyžta. Šiame gyvenimo etape į jo besikeičiančias nuotaikas ne-reaguuju. Jei negali atlaikyti Kipo Hamiltono įniršio, ilgai „Hamiltonų elite“ nedirbsi.

Laimei, per gyvenimą išmokau į jo subjurusią nuotaiką nekreipti dėmesio, įgavau imunitetą. Priimu tai kaip neatsiejamą jo žavesio dalį, ne asmeniškai. Jis niršta ne ant manęs. Jis paprasčiausiai... pyksta.

— Norėdamas rasti šitam kaimiečiui rėmėjų, apie kuriuos nė nesvajojau, ištikus metus dirbau kaip arklys, o dabar, jo karjerai einant į pabaigą, tas tipas ima ir *taip* viską sumauna.

Tėtis mosteli link ekrano ant sienos.

— Samere, ar bent įsivaizduoji, kiek pinigų uždirba tie ant beveik toną sveriančių nenustygstančių bulių lipantys bepročiai?

— Ne.

Bet nujaučiu netrukus išgirsianti. Dirsteliu į tamsias tėčio akis — jos visai kaip mano. Šalia sėdintis kitas naujas darbuotojas Džefas susmunka ant kėdės.

— Jei jie tokie geri kaip šitas šiknius, gauna milijonus dolerių.

Nė už ką nebūčiau atspėjusi, kad tai toks rimtas verslas — teisės mokykloje apie panašius dalykus nepasakoja. Apie širdžių daužytoją, bulių raitelį ir paauglių mergaičių numylėtinį Retą Ytoną žinau viską, tačiau apie šią industriją, šį sportą — beveik nieko. Prisiminus, kaip prieš dešimtmetį gulėdama lovoje spoksodavau į jo nuotrauką, vogčia pakyla lūpų kamputis.

Retas stovi prie tvoros, atsisukęs per petį žvelgia į fotoaparata. Jam už nugaros driekiasi laukai, spindi besileidžianti saulė. Lūpose šelmiška šypsenėlė, akys slepiasi po nudrengta kaubojiška skrybėlė, o svarbiausia... puikiausias kūno dalis išryškina „Wrangler“ džinsai.

Taigi, taip, apie jodinėjimą buliais neišmanau nieko. Bet pamenu, kad žiūrėdama į tą nuotrauką praleidau siaubingai daug laiko. Laukai. Šviesa. Jie mane papirko. Troškau ten atsidurti, pati stebėti besileidžiančią saulę.

— Džordžai, ar žinai, kiek jam sumokėjome už ką tik į klotetą nuleistą pieno reklamą? Net nenoriu kalbėti apie kitus jo rėmėjus, prieš kuriuos dėl šio užvirusio mėšlo teks keliais vaikščioti.

Prisiekiu, vos neprunkšteliu. Džordžas. Pažįstu tėtį kaip nuluptą; jis žino, kad kreipėsi į vaikiną neteisingu vardu, bet tai išbandymas — pažiūrėsime, ar Džefas turi kiaušus ir paprieštaraus. Ne kartą įsitikinau, kad darbas su nusipelnusiais sporti-

ninkais bei įžymybėmis ne visada yra lengvas pasivaikščiojimas parke. Akivaizdu — šalia sėdinčiam vyrui bus sunku.

— Na...

Jis sklaido konferencijų salėje ant stalo priešais gulintį segtuvą, o mano žvilgsnis nuklysta į lubas siekiančius langus. Už jų — bekraštės Albertos prerijos. Žiūrint iš trylikto pastato aukšto, visas Kalgaris lyg ant delno, vaizdas atima žadą. Tolumoje mėlynuojantys Uoliniai kalnai snieguotomis viršūnėmis primena paveikslą — galėtum į juos stebeilyti amžinai.

— Atsakymas, Gregai, yra dešimtis milijonų.

Stengiuosi nesusijuokti, įsikandu į skruostą. Nesu prieš Džefą nusiteikusi ir mano tėtis elgiasi kaip paskutinis šunsnukis, tačiau po to, kai metų metus mane pačią taip netikėtai užklupdavo, su nekantrumu stebėsiu, kaip jis išsikapstys.

Dievas mato, mano sesuo Vinterė niekada nebuvo užkibusi ant tėčio kabliuko. Jos bei Kipo santykiai kitokie. Bendraudamas su manimi jis būna atsipalaidavęs, nevengia parodyti savo tikrojo veido; kalbėdamas su ja tėtis lieka dalykiškas. Man atrodo, jai tai arčiau širdies.

Baimingai šyptelėjęs Džefas dėbteli į mane.

Šią išraišką darbuotojų veiduose mačiau ne sykį. Ji sako: *Tikriausiai gera būti mažąja vadovo mergyte.* Sako: *Čia dirbi, nes esi jo dukrelė, ar ne?* Bet aš prie tokių pastabų pratusi. Mano oda storesnė. Man vis labiau nusispjaut. Žinau, kad po penkiolikos minučių Kipas Hamiltonas pokštaus ir juoksis iš visų plaučių. Netrukus ir vėl užsidės tobulo vyro kaukę, po kuria slepiasi norėdamas sužavėti klientus.

Šitas vyras — tikras profesionalas, net jei kartais ir šiek tiek pasukčiauja. Nieko keisto, jog siekdamas pasirašyti su klientais sutartis neriasi iš kailio.

Jei atvirai, vis dar abejoju, ar turėčiau čia dirbti. Dvejoju, ar šito noriu. Tiesiog visada atrodė, kad kito kelio nėra. Tiek daug esu tėčiui skolinga.

— Taigi, vaikai, turiu vos vieną klausimą: kaip situaciją ištaisyti? Įmonės „Pieno produktų karalius“ parama pakibo ant plauko. Nėra ko stebėtis — juk sumautas profesionalus bulių raitelis ką tik jų produktą išdėjo į šuns dienas. Ūkininkai? Pieno produktų gamintojai? Rodos, jiems tai neturėtų rūpėti, tačiau žmonės ims kalbėti. Jie pakiš Retą po didinamuoju stiklu, ir nemanau, kad susižavės tuo, ką išvys. Tai sugriaus to kvailio reputaciją greičiau, nei įsivaizduojate. O jo reputacija yra *mūsų* reputacija, nes tas bukalgalvis uždirba mums krūvą pinigų.

— Kaip pirmasis įrašas pateko į viešumą? — teiraujosi, mintimis grįždama prie atsiradusios problemos.

— Vietinis kanalas paliko įjungtą filmavimo kamerą. — Tėtis pasikaso šviežiai nuskustą smakrą. — Viską nufilmavo, sutitravo ir parodė per vakaro žinias.

— Gerai, vadinasi, jam reikėtų atsiprašyti, — prabyla Džefas. Išgirdęs tokią genialią išeitį, tėtis užverčia akis.

— Turės padaryti daug daugiau, nei tik atsiprašyti, po galais. Verčiau likusiam sezonui sukurtų nepriekaištingą planą. Iki pasaulio čempionato finalinių varžybų Vegase — vos keli mėnesiai. Mūsų užduotis — pasistengti, kad iki tol šio kaubojaus skrybėlė švytėtų taip, it jo galvą gaubtų aureolė. Kitaip likę rėmėjai taip pat dings tarytum į vandenį.

Priglaudžiu rašiklį prie lūpų, mažta, kaip galėtume sutvarkyti susiklosčiusią padėtį. Žinoma, neturiu patirties, todėl klausinėju toliau:

— Vadinasi, visi privalo patikėti, kad jis žavingas, nuoširdus paprastas kaimo vaikas?

Tėtis garsiai kvatoja, padeda delnus ant stalo, pasilenkia. Džefas susigūžia. Užverčiu akis. *Bailys.*

— Čia ir problema. Retas Ytonas nėra *nuoširdus paprastas kaimo vaikas*. Jis pasipūtęs, per daug lėbaujantis kaubojus, kurio lovoje kiekvieną savaitgalį šildosi pulkai moterų. Nepanašu,

kad jis tam priešintųsi. Iki šiol tai nebuvo svarbu, bet po šito įvykio žurnaliūgos jį išnarstys po kaulelį. Lyg sušikti grifai.

Išriečiu antakį ir atsilošiu. Retas — suaugęs vyras; supratęs, kiek pastatyta ant kortos, tikrai susiims. Be to, pats moka įmonei pinigų, kad ši rūpintųsi tokiais dalykais.

— Bandai pasakyti, jog nesugebės kelis mėnesius tinkamai elgtis?

Tėtis nusvarina galvą, kimiai nusijuokia.

— Samere, tas vyras nežino, ką reiškia tinkamai elgtis.

— Kalbi taip, lyg jis būtų koks laukinis žvėris, Kipai.

Nebuvo lengva įprasti darbe nevadinti jo tėčiu. Jis — mano viršininkas, nesvarbu, kad pasibaigus dienai namo važiuojame vienu automobiliu.

— Ko jam reikia? Auklės?

Akimirką stoja tyla, tėtis spokso į stalviršį tarp savo delnų. Galiausiai pirštų galais pradeda barbenti jo paviršių — taip daro, kai rimtai susimąsto. Per ilgus metus perėmiau šį įprotį. Jo beveik juodos akys pakyla, veidą nušviečia klastinga šypsena.

— Taip, Samere. Būtent to jam ir reikia. Beje, pažįstu tobulai šiam darbui tinkantį žmogų.

Ir iš to, kaip į mane spokso, suprantu, kad Reto Ytano aukle teks tapti *man*.

2

Retas

Kipas: Atsiliepk, sukniastas gražuoli.

Retas: Manai, esu gražus?

Kipas: Tai, kad iš mano parašytų žinučių tavo akį patraukė ši smulkmena, manau, reikia viena — esi idiotas.

Retas: Bet gražus?

Kipas: Atsiliepk. Kai. Skambinu. Velniai. Rautų.

Kipas: Arba keturioliktą valandą būk čia, kad galėčiau tave papurtyti.

Lėktuvus leidžiasi Kalgario oro uoste, ir krūtinę užplūsta palengvėjimas — esu namuose.

Ypač dėl kelias pastarąsias dienas virusios košės.

Vyrukas, kuriam smogiau, nesikreips į policiją; įdomu, kiek už tai mano agentas Kipas jam sumokėjo. Nesvarbu. Jei kas ir gali išsrėbti šitą košę, tas žmogus yra Kipas.

Jis mėgino man prisiskambinti, vadinasi, eina iš proto — paprastai mes bendraujame trumposiomis žinutėmis. Todėl

šiek tiek per anksti įjungęs telefoną ir ekranėlyje išvydęs jo vardą nė kiek nenustembu.

Ir vėl jis.

Neatsiliepiu, nes nesu nusiteikęs klausytis, kaip ant manęs šaukia. Noriu pasislėpti. Noriu tylos. Paukščių. Karšto dušo. Paracetamolio. Ir pasimatymo su ranka įtampai nuimti.

Nebūtinai visko iš eilės.

Šie dalykai padės atgauti proto ramybę. Kol viskas nurims, tyliai tūnosiu namuose. Kuo vyresnis tampa, tuo sezonas atrodo ilgesnis ir kažkodėl, būdamas vos trisdešimt dvejų, jaučiuosi lyg senjoras.

Skauda kūną, smegenys, regis, tuoj sprogs, pasiilgau šeimos rančos tylos. Tiesa, broliai lips ant galvos, tėtis klausinės, kada ketinu pasitraukti, bet tai — mano šeima. Mano namai.

Dėl kažkokios priežasties mes, broliai, vis grįžtame. Esame vienas nuo kito priklausomi, kitaip nei sesuo. Ji nužvelgė ūkyje kartu gyvenančių suaugusių vyrų gaują, sėdo į „Dodge“ automobilį ir dingo.

Sau primenu, kad turėčiau Violetai paskambinti, pasiteirauti, kaip ji laikosi.

Lėktuvus nusileidimo taku važiuoja vis lėčiau ir lėčiau, atlošiu galvą, priglaudžiu pakaušį prie kietos sėdynės atkaltės.

— *Sveiki atvykę į nuostabųjį Kalgarį Albertoje*, — pasigirsta skrydžio palydovo balsas, sagčių spragsėjimas; keleiviai atsisega saugos diržus anksčiau, nei derėtų.

Atsisegu ir aš. Nekantrauju ištrūkti iš siauros sėdynės ir ištiesti kojas.

— *Jei Kalgaris yra jūsų namai, sveiki sugrįžę...*

Galvotumei, jog po daugiau nei dešimtmečio, praleisto žaidžiant šį žaidimą, užsisakyti skrydžius, viešbučius man vieni niekai, tačiau nuolat stengiuosi gauti vietą paskutinę minutę. Mane tai tenkina, nors ir jaučiuosi šiek tiek klaustrofobiškai.

Kai šalia sėdėjęs žmogus atsistoja tarp kėdžių eilių, su palengvėjimu atsidūstu. Dar negaliu sau leisti pasiduoti nuovargiui. Turėsiu rasti savo visureigį, iki Česnat Springso — valanda kelio.

— *Atminkite, terminale rūkyti draudžiama...*

O prieš grįžtant namo, teks susitikti su vietoje nenustygtančiu savo atstovu. Nuo praėjusio vakaro neduoda ramybės, nirsta, kad neatsiliepiu.

Dabar gausiu už savo prastą elgesį atsakyti.

Mintyse sudejuoju, siekiu bagažo skyriuje viršuje gulinčio sportinio krepšio.

Kipui Hamiltonui esu dėkingas už savo finansinę situaciją. Tiesą sakant, man jis labai patinka. Mudu kartu praleidome dešimt metų, laikau jį draugu. Ir dažnokai pasvajoju, kaip vožčiau į jo švariai nuskustą marmūžę. Jaučiu jam ir meilę, ir neapykantą.

Jis man lyg vyresnė, džentelmeniškesnė Ario Goldo iš „Draugelių“ versija; ši serialą dievinu.

— *Dėkojame, kad renkatės „Air Acadia“ oro linijas. Lauksime jūsų kituose skrydžiuose.*

Galiausiai žmonės pajuda link išėjimo, pasisuku, pajuntu, kaip kažkas kumšteli į krūtinę.

Per nosies tiltelį dirstelėjęs žemyn pamatau žemą siluetą, įtūžio kupinas žydras akis ir surauktą antakį. Į mane spokso pagyvenusi, maždaug šešiasdešimties metų, moteris.

— Turėtum gėdytis. Ižidei savo šaknis. Paniekinai mus, sunkiai dirbančius žmones. Atiduodame visas jėgas, kad ant mūsų, kanadiečių, stalų būtų maisto. O tada užpuolei tą vyrą. Kaip drįsai?

Šios šalies dalies gyventojai didžiuojasi ūkininkavimu, kaimišku gyvenimo būdu. Kalgaris — vienos didžiausių pasaulio rodeo mokyklų namai. Po šimts, kai kurie ši didmiestį vadina

Bulių miestu, jo gyventojai yra tikra gyvulių augintojų bei ūkininkų bendruomenė.

Užaugau milžiniškame galvijų ūkyje, turėjau tai numatyti. Bet nė nenutuokiau, jog nemėgti pieno — nusikaltimas.

Linkteliau.

— Nenorėjau nieko įžeisti, ponias. Abu žinome, kad ūkininkavimas yra mūsų nedidelės provincijos pagrindinis pajamų šaltinis.

Neatitraukdama akių moteris atlošia pečius ir prunkšteli.

— Verčiau nepamiršk šito, Retai Ytanai.

Kukliai šypteliu.

— Nepamiršiu, — atsakau.

Nuleidęs galvą skubu oro uostu. Tikiuosi, pavyks išvengti kitų susidūrimų su išsižeidusiais gerbėjais.

Laukiant lagaminų, žingsniuojant link savo visureigio, mintys vis sukasi apie tą įvykį. Nesigailiu smogęs — vyrukas šito nusipelnė, bet pečius užgula kaltė, jog tikriausiai įskaudinau savo sunkiai dirbančius gerbėjus. Apie tai nebuvo pagalvojęs. Pastarąsias porą dienų praleidau skaitydamas straipsnius apie savo nesuvokiamą neapykantą pienui.

Perpildytoje automobilių stovėjimo aikštelėje išvydęs savo seną visureigį, su palengvėjimu atsidūstu. Ar jis praktiškas? Veikiausiai ne. Tačiau mama šią mašiną padovanojo tėčiui, ir vien todėl ją myliu. Nesvarbu, kad ji nudažyta skirtingais pilkais atpalviais ir surūdijusi.

Svajoju ją atnaujinti. Man tai bus geriausia dovana. Noriu perdažyti ją žydrai.

Mamos nepamenu, bet nuotraukose jos akys šviesiai mėlynos; ieškosiu tokio atspalvio. Taip pagerbsiu niekada nepažintą moterį.

Visgi pirmiausia teks rasti tam laiko.

Rankoje laikydamas krepšį, išoku į savo visureigį. Pavargusiam kūnui krestelint prie vairo, sutrūkinėjusi ruda odinė sėdy-

nė tyliai sudžeržgia. Užvedus variklį, iš automobilio duslintuvo išsauna šiek tiek tamsių dūmų, įsuku į gatvę, važiuoju link miesto centro. Stebeiliju į kelią, bet mintimis esu kitur.

Suskambus telefonui, akimirkai nusuku akis nuo kelio. Išmaniojo ekranėlyje pamatęs sesers vardą, išsišiepiu. Violetai visada pavyksta priversti mane nusišypsoti, net jei pasaulis aplink griūva. Ji man skambina, nors pats dar neradau laiko surinkti jos telefono numeriu.

Sustojęs prie raudono šviesoforo signalo, piršto galiuku perbraukiu ekranėlį ir pakeliu ragelį, įjungiu garsiakalbį. Šiame visureigyje tikrai nerasi belaidžio ryšio.

— Sveika, Vi! — atsiliepęs rikteliu į ant sėdynės šalia gultintį mobilųjį.

— Labas. — Jos balsas kupinas nerimo. — Kaip laikaisi?

— Gerai, turbūt. Važiuoju į Kipo biurą, išsiaiškinsiu, kiek pridariau žalos.

— Aha. Pasiruošk. Jis įsiutęs, — murmteli Vi.

— Iš kur žinai?

— Esu žmonių, su kuriais turėtų susisiekti tau nutikus nelaimei, sąrašė. Paskambinęs šaukė, kad jį ignoroji. — Dabar ji juokiasi. — Juk aš jau kurį laiką su jumis nebegyvenu. Privalai jį apie tai informuoti.

Įsukęs į greitkelį šypteliu.

— Tiesa, bet vienintelė pritari mano karjerai ir, jei kas nepavyksta, neišdygsti ir neaiškini, kad turėčiau ją mesti. Galima sakyti, esi mano sąjungininkė.

— Vadinasi, turėsiu palikti vyrą, vaikus, šokti į lėktuvą ir sėdėti ligoninėje prie tavo lovos?

Grižta prisiminimai. Kas kartą, kai būdamas paauglys ar jaunuolis susižeisdavau, manimi rūpindavosi Violeta.

— Tau tai taip gerai sekasi. Nors suprantu, apie ką kalbi. Jei tave iš Koulo atimčiau, jis mane nužudytų.

Juokauju. Man jos vyras labai patinka, o tai daug reiškia — niekada netikėjau, kad Vi kada sutiks jos vertą žmogų. Tačiau Koulas toks. Seniau jis tarnavo kariuomenėje ir mane gąsdina. Nenorėčiau tapti jo priešu.

Sesuo kvatoja. Ji vis dar dėl to vyro pametusi galvą, labai dėl jos džiaugiuosi.

— Jis nepyktų. Gal tau reikia asmens sargybinio? Galiu jį atsiųsti.

— Ir jis paliktų savo mergaites? Niekada taip nepasielgtų. Dabar ji nesijuokia. Kažką sumurma sau po nosimi.

— Juk žinai, kad jei manęs prireiks, būsiu šalia? Taip, kiti nesupranta. Bet aš suprantu. Jei nori, galiu atskristi.

Tokia jau ta mano mažoji sesutė. Ji mane palaiko. Ir pati nėra angelas. Kitaip nei likę šeimos nariai, nesmerkia manęs dėl pasirinkto kelio. Vis dėlto dabar gyvena savo gyvenimą. Nenuoriu, kad mane guostų. Tegul rūpinasi savo vaikais.

— Man viskas gerai, Vi. Greitu metu su šeima atvažiuok manęs aplankyti, sutariam? Arba pasibaigus sezonui atvilksiu savo apgailėtiną subinę pas tave, — stengiuosi pajuokauti, bet abejoju, ar mano balso tonas ją įtikina.

— Gerai, — burbteli. Prisiekiu, matau, kaip prikanda lūpą; visad taip daro, kai nori pasakyti kažką daugiau. — Turbūt iš gailėsčio tau nusileisiu.

— Ei. Pergalė yra pergalė.

Nusijuokiu, stengiuosi pakelti jai nuotaiką.

O ji atsako:

— Myliu tave, Retai. Būk atsargus. Dar svarbiau — lik saviimi. Kai esi ištikimas sau, visi tave dievina.

Ji nuolat man tą primena. Būti Retu Ytonu — berniuku iš mažo miestelio. Ne Retu Ytonu — pasipūtusiu, sužvaigždėjusiu bulių raiteliu.

Paprastai tai išgirdęs pradėdu vartyti akis, nors giliai širdy-

je žinau, jog patarimas teisingas. Iš tiesų esu vienoks, dėl šou — kitoks.

Bėda ta, kad tikrąjį mane pažįsta vos keli žmonės.

— Aš irgi tave myliu, sesute, — šiais žodžiais baigiu pokalbį, galvoje sukasi šimtai minčių, važiuoju greitkelio link miesto.

Įsukęs į įmonės „Hamiltonų elitas“ automobilių stovėjimo aikštelę nugvelbiu svetimą vietą. Buvau toks paskendęs savo mintyse, kad vos atsimenu, kaip čia atvykau. Atlošiu galvą, atremiu į sėdynės atkaltę. Ir vėl. Giliai įkvepiu. Sunku pasakyti, ar labai rimtai prisidirbau, bet prisiminęs, kaip moteris lėktuve mane viešai iškoneveikė, verčiau vaikščiosiu ant pirštų galiukų. Nesitikiu išlipti iš balos sausas.

Pažįstu šio krašto žmones. Jie sunkiai dirba. Tuo didžiuojasi. Ir tvirtai tiki, kad kitaip gyvenantieji nenumano, kaip jiems sunku.

Galbūt neklysta. Gal vidutinis kanadietis *iš tiesų* nesupranta, kaip stipriai ūkininkai lenkia nugaras. Kiek jiems tenka plušti, kol mūsų parduotuvių lentynas pasiekia maisto produktai.

Bet aš? Suprantu.

Paprasčiausiai nekenčiu pieno. Visas šitas reikalas toks keistas, kad norisi juoktis.

Įžengiu į ištaingą pastatą. Viskas aplink žvilga. Grindys. Langai. Nerūdijančio plieno lifto durys. Pajuntu norą ant jų palikti daugybę delnų atspaudų, kad taip nespindėtų.

Apsaugos darbuotojas linkteli, leidžia praeiti, drauge su keliais dalykiškai apsirengusiais darbuotojais atsiduriu lifte. Viena moteris į mane kaltinamai dėbteli. Suspaudžiu lūpas, stengiuosi paslėpti šypseną.

Nudaužyti kaubojiški ilgaauliai. Nenustebčiau, jei prie pado vis dar būtų prilipęs buliaus šūdas. Tobulai plėšyti džinsai, ruda avies odos striukė. Mano ilgi plaukai palaidi, taip, kaip man labiausiai patinka.

Laisvas ir maištingas. Toks jau esu.

Tačiau moteriškai tai ne prie širdies. Tiesą sakant, jos veidas perkreiptas iš pasibjaurėjimo.

Taigi, mirktelėjęs rikteliu:

— Gera dienele, poniute!

Albertos gyventojai kaimietišškai nešneka, bet kai pusę gyvenimo praleidi rodeo su taip kalbančiais vyrukais, nėra sunku įvaldyti jų akcentą. Norėčiau dabar su savimi turėti kaubojaus skrybėlę, nieko netrūktų.

Moteris varto akis, spusteli mygtuką „Uždaryti duris“. Šioms atsivėrus, išbėga nė neatsigręždama.

Pasiekęs aukštą, kuriame įsikūręs „Hamiltonų elitas“, vis dar šypsausi. Įėjęs į biurą pastebiu, kaip man pasirodžius sublizga administratorės akys — akivaizdu, ji apie mane kitokios nuomonės nei bendrakeleivė lifte.

Jei atvirai, dauguma merginų mane dievina. Kaubojų medžiotojos, miestietės, kaimietės. Esu atviras pasiūlymams ir moteris myliu. Tik štai santykiai manęs labai nežavi.

Va čia tai pasivaikščiojimas ant bedugnės krašto, — neseniai pasakė viena jų po to, kai visą dieną praleidome užsirakinę viešbučio kambaryje, švęsdami mano pergalę. Tada buvo linksma, bet viskam pasibaigus pajutau tuštumą.

— Retai! — koridoriumi aidi Kipo balsas.

Nespėju nė pakalbinti kitapus stalo sėdinčios darbuotojos.

Per jį netekau progos nusitempti ją į lovą.

— Dėkui, kad atvažiavai čia tiesiai iš oro uosto.

Atskubėjęs tiesia man ranką, stipriai papurto plaštaką, net šiek tiek suskausta. Taip išlieja savo įniršį dėl to, į ką jį įvėliau. Dirbtina, apsimestinė šypsena Kipo veide tai tik įrodo. Paprastai šios agentūros savininkas klientų koridoriuje nepasitinka; regis, reikalas rimtas.

— Nėra už ką, Kipai. Moku tau nemenką sumelę, kad man nurodinėtumei, tiesa?

Pradedame kvatoti, nors abu žinome — ką tik priminiau, jog tai aš jam moku pinigų. Ne jis man.

Kipas pliaukšteli per nugarą, mano dantys subarška. Jis stambus vyrukas.

— Sek paskui mane. Pasikalbėkime konferencijų salėje. Sveikinu su savaitgalį pasiekta pergale. Šiomet tau sekasi.

Būdamas tokio amžiaus, nesitikėjau šiomet tiek daug kartų laimėti. Turėčiau būti karjeros dugne, bet man šypsosi laimė. *Tris kartus pasaulio čempionas* skamba žymiai geriau nei *du kartus pasaulio čempionas*. O trys auksinės sagtys ant lentynos atrodytų geriau nei dvi.

— Kartais žvaigždės palankiai išsidėsto.

Nusijuokiu, nužingsniuojau paskui jį į konferencijų salę. Ten stovi ilgas stalas, kurį supa niekuo neypatingos juodos biuro kėdės, ant vienos iš jų sėdi niekuo neypatingas vyrukas. Rusvi trumpi plaukai. Rudos akys. Pilkšvas kostiumas. Nuobodžiaujančio žmogaus veido išraiška. Tvarkingi nagai. Švelnios rankos. Miesto vaikas.

Šalia jo sėdi moteris, ir ji anaipol nėra neypatinga. Tamsiai rudi, saulės šviesoje šiek tiek rausvi plaukai meistriškai susukti į tvirtą kuodą ant pakaušio. Jos akiniai juodais rėmeliais šiek tiek per griežti smulkiam, lėliškam veidui, tačiau putlios, sodrios šilta rožine spalva padažytos lūpos už juos ryškesnės.

Visos dramblio kaulo spalvos suknelės sagos užsegtos, prie kaklo prigludusi nėriniuota apykaklė. Moters lūpos šiek tiek perkreiptos, rankos griežtai sukryžiuotos, lyg būtų pasirengusi gintis, o žėrinčios šokoladinės akys, kai į mane dirbsteli pro akinių viršų, nieko nesako.

Geriau nei kas kitas žinau, kad nederėtų apie knygą spręsti iš viršelio. Vis dėlto į ją pažvelgus galvoje sukasi vienas žodis — *pikčiurna*.

— Prisėsk, Retai.

Kipas atitraukia priešais moterį stovinčią kėdę, patogiai įsitaiso šalia manęs, delnu pasiremia smakrą.

Klestelėjęs ant kėdės atsitraukiu nuo stalo, ant kelio užsikieliu ilgaauliu apautą koją.

— Gerai. Duok pylos, ir galėsiu važiuoti namo, Kipai. Esu pervargęs.

Mano atstovas išriečia antakį ir įdėmiai į mane pasižiūri.

— Pylos neduosiu. Pranešu, kad „Pieno produktų karalius“ atsisako toliau tave remti. Prastos naujienos.

Atsilošiu, kaklas išrausta. Taip jausdavausi, kai būdamas vaikas prisivirdavau košės. Laiku negriždavau namo. Šokinėdavau nuo tilto su vyresniais draugais, nors tėtis neleisdavo. Trumpindavau kelią per Džensenų ūkį. Nuolat prisidirbdavau. Niekada *nebūdavau* nepadaręs nieko blogo. Bet ši situacija kitokia. Tai ne vaikystės linksmybės ir žaidimai. Tai mano pragyvenimo šaltinis.

— Pasakyk, kad juokauji.

— Apie tai nejuokaučiau, Retai.

Jis suspaudžia lūpas, gūžteli pečiais. Žvilgsnis sako: *Aš ne-pykstu. Esu tavimi nusivylęs*. Negaliu šito pakęsti, nes giliai viduje nekenčiu nuvilti žmones. Kai jie ant tavęs niršta, vadinasi, tu jiems rūpi. Jie nori tau gero. Žino, jog sugebi daugiau. O kai jie tokie abejingi, rodos, tikėjosi, kad viską sumausi.

Todėl nuolat kartoju, jog man kitų nuomonė nerūpi. Kad jie negali manęs priversti taip jaustis — akivaizdu, dabar parūpo.

Pasimuistau, pažvelgiu į kitus du salėje sėdinčius darbuotojus. Vyras spėja nuleisti akis į priešais gulinčius dokumentus.

O štai moteris į mane spokso. Akyse tas pats nejaukus žvilgsnis. Apima nuojauta, kad ji mane teisia.

Delnu užsidengiu burną, atsikrenkščiu.

— Na, kaip galime situaciją ištaisyti?

Giliai atsidusęs Kipas atsilošia, bilsoja pirštais per kėdės porankius.

— Abejoju, kad galime. Tiesą sakant, manau, turėtume galvoti apie kitoms įmonėms padarytą žalą. Tikėkimės, likę rėmėjai nepasitrauks. „Wrangler“. „Ariat“. Šios kompanijos gerai pažįsta savo klientus, o jų klientai yra žmonės, kuriuos suerzinai. Nepamirškime ir fakto, jog kamera užfiksavo, kaip trenkei žurnalistui. Tai didžiausias viešųjų ryšių košmaras.

Įbedu žvilgsnį į lubas, atlenkiu galvą, garsiai nugurgiu seiles.

— Kas galėjo pagalvoti, kad nemėgti pieno yra nusikaltimas? O tas vyras nusipelnė, jog pataisyčiau jam žandikaulį.

Moteris priešais dusliai nusijuokia, dirsteliu į ją. Ši ir vėl nenuleidžia akių. Kodėl, po galais, taip spokso?

Ir kreivai šypsosi. Lyg tai, kad ką tik praradau ne vieno milijono vertės paramą, būtų juokinga. Esu pavargęs. Skauda kūną. Kantrybė senka. Bet aš džentelmenas, todėl liežuviu perbraukęs dantis atsisuku į Kipą.

— Jei ne ta kamera, viskas būtų buvę gerai. Tačiau nemėgink prie kitų taip kalbėti apie žmogaus užpuolimą. Nėriausi iš kailio, kad tik tas niekšelis nepareikštų tau kaltinimų.

Užverčiu akis. Dedu galvą — „nėriausi iš kailio“ reiškia *tam žurnalistui užčiaupti išleidau krūvą savo sunkiai uždirbtų pinigų.*

— Kodėl kamera buvo įjungta? Specialiai?

Kipas vėl atsidūsta ir papurto galvą.

— Dabar tai nėra svarbu, ar ne? Žala jau padaryta.

— Šūdas.

Sudejuoju, akimirkai užsimerkiu, pajudinu pečius, susopsta dešinijį. Pastarąjį kartą jodamas nusileidau ant žemės neidealai. Tarytum naujokas.

— Taigi, turiu planą.

Akies krašteliu dirsteliu į Kipą.

— Man jis jau nepatinka.

Agentas nusijuokia. Nes tas šunsnukis žino, kad esu įspraustas į kampą. Abu suprantame — mano dienos suskaičiuotos,

ir padariau klaidą jam pasakydamas, jog norint išlaikyti rančą mano šeimai reikia daugiau pinigų. Uždirbsiu tiek, kad užtektų patogiai įsikurti mūsų žemėje, o tada su vyresniuoju broliu Keidžiu drauge darbuosimės, kad „Laimės šulinio“ ranča gyvuotų.

Dėl šeimos padaryčiau viską. Be išlygų.

— Nesvarbu. Tiek aš, tiek tu žinome — vis tiek jį įgyvendinsi.

Kilsteliu akis. Na ir subingalvis.

Kipas mosteli į kitą stalo pusę.

— Čia Samerė. Ji komandos naujokė. Keletą metų pas mus atliko praktiką. Ji — tavo naujasis šešėlis.

Suraukiu antakius, nosį. Nes šitas planas jau smirda mėšlu.

— Kaip suprasti?

— Ateinančius porą mėnesių, iki pasaulio čempionato finalo Las Vegase, ji bus tavo padėjėja. Atsakinga už tavo įvaizdį visuomenėje. Asmuo, žinantis, ko nori žmonės, ir padėsiantis tau jiems įtikti. Judu viską aptarsite ir sukursite planą. Tada ji pasitars su manimi, kad tavęs nepasmaugčiau už tai, jog esi suknistas idiotas. Neabejoju, ji mielai pagelbės tau ir su visu kitu administraciniu darbu. Kitaip tariant, jos pareiga bus tave prižiūrėti ir neleisti įsivelti į bėdą.

Dėbteliu į priešais sėdinčią moterį, ši linkteli. Regis, pasiūlymas jos nenustebino.

— Dabar žinau, kad juokauji. Netikiu, kad man, suaugusiam vyrui, skirtum auklę. Tai žeidžia, Kipai.

Tikiuosi, šis ims kvatoti ir pasakys mane išdūręs.

Bet jis nesijuokia. Tik spokso, kaip ir toji moteris. Leidžia mano smegenims suvokti tai, kas jau nuspręsta.

— Baik kvailioti.

Vis dar netikėdamas sukikenu, išsitiesiu, dairausi po salę, ieškodamas ko nors, kas įrodytų, jog tai tik šmaikštus, pavykęs juokelis. Broliai galėtų taip iš manęs pasijuokti.

Tačiau nieko nerandu, aplink tylu.

Čia ne išbandymas, ne pokštas. Tai sušiktas košmaras.

— Ne, dėkui. Paimsiu tą vaikina, — pirštu rodu į darbuotoją, nedrįstantį pažvelgti man į akis.

Tobulai tiks — apsimesiu, kad jis nė neegzistuoja. Tik ne ta valdinga pikčiurna, stebeilijanti į mane taip, tarsi būčiau bukas kaimietis.

Kipas vėl suglaudžia delnus, sukryžiuoja kojas.

— Ne.

— Ne? — Negaliu patikėti. — Aš tau moku pinigų, ne tu man.

— Tuomet susirask, kas galėtų ištraukti tave iš šitos šūdo krūvos greičiau nei aš. Tik primenu, kad ant kortos pastatytas tavo šeimos ūkis.

Skrustai kaista, po barzdos šeriais jų nepaslėpsi. Ir bent kartą man pritrūksta žodžių. Nežinau ką pasakyti. Griežiu dantimis, žandikauliai išsišauna.

Pienas. Mane į miltus sumalė prakeiktas *pienas*.

Iš kitos stalo pusės atčiuožia baltas popieriaus lapas. Jį dusyk baksteli kūno spalva nulakuoti nagai. *Šlykštu*.

— Užrašyk čia savo adresą, prašau.

— Savo adresą?

Mudviejų akys susitinka.

— Taip. Vietos, kurioje gyveni.

Prisiekiu, jai sutrukčioja skruostas. Kaip nemandagu.

Atsisuku į Kipą.

— Primink, kodėl šiai panelei turiu pasakyti savo adresą?

Nusišypsojęs mano atstovas pasilenkia, paplekšnoja man per petį.

— Nesi Piteris Penas, Retai. Neprarasi savo šešėlio. Bent jau ne ateinančius porą mėnesių.

Man sukasi galva. Juk negali būti...

— Kur trauksi tu, trauks ir ji.

Kipas klastingai šypseli; kai įėjau į salę, šypsojosi kitaip. Ši šypsena perspėjanti.

— Ir, Ytonai, šita *panelė* yra mano dukra. *Mano* princesė. Taigi, nepamiršk gerų manierų, laikyk rankas prie savęs ir venk bėdų, supratai?

Ši pikta *princesė* turės gyventi su manimi rančioje? Dieve mano, tai daug blogiau, nei įsivaizdavau.

Tuo sumautu vaizdo įrašu prasidėjęs savaitgalis tik prastėja, o išėjęs iš išblizginto biuro suprantu, kad šviesos tunelio gale nematyti — pamiršau susimokėti už savo *nuostabią* vietą automobilių stovėjimo aikštelėje.

3

Samerė

Samerė: Aš pakeliui.

Tėtis: Vairuok saugiai. Ir neįsileisk to šikniaus į savo kelnes.

Samerė: Man labiau patinka sijonai.

Tėtis: - _ -

— Gerai. Luktelk. Kiek laiko būsi išvykusi?

— Nebūsi *išvykusi*, Vilse. Apsistosiu vos valanda kelio nuo miesto. Nuo namų iki sodybos važiuoji ne ką trumpiau.

— Kodėl neišėjai anksčiau? Su kuo dabar eisiu valgyti vėlyvųjų pusryčių ir išgerti? Kas, jei kol tavęs nebus, rasiu naują geriausią draugę?

Nusijuokiu. Mano bičiulė nuolat dramatinuoja. Tai jos žavesio dalis.

— Tai reikš, kad iš tiesų niekada manęs nemylėjai, — ilgesingai atkertu.

— Čia pačios blogiausios naujienos. Na, man. O tu turbūt sudrėkusiomis kelnaitėmis nenustygsti vietoje. Pameni tą nuotrauką, kurią...

— Vila, liaukis. Tai buvo seniai. Dabar esu suaugusi. Profesionalė. Kiekvieną dieną dirbu su seksualiais sportininkais. Niekas čia išskirtinio.

Ji aikteli.

— Kodėl turi būti tokia atsakinga? Ir subrendusi? Šalia tavęs jaučiuosi lyg vaikas.

— Nesi vaikas. Gal labiau paauglė?

Apsidairau, bandau įsitikinti, kad pasukau ten, kur reikia; dulkėti šalutiniai keliai nėra aiškiai pažymėti. Bet priešakyje pastebiu kelio ženklą ir pasuku pačiu laiku, automobilio padangos slysta žvyru.

— Galėčiau taip gyventi amžinai. Nenoriu suaugti. Tai ne man, juk supranti?

Kvatoju. Vila pakankamai suaugusi. Ji paprasčiausiai nerūpestinga. *Linksmas*. Man su ja gera.

— Bare išgeri ne mažiau nei vyrai. Manau, esi labiau suaugusi, nei įsivaizduoji.

— Atsiimk šiuos žodžius! — Nusijuokusi priduria: — Ir išdulkink tą kaubojų. Pirmyn.

Vila visada padėdavo man atsipalaiduoti, pakeldavo nuotaiką, kai jausdavausi prislėgta, paglostydavo nugarą, kai verkdavau dėl Robo.

Vis dėlto kartais klysta ir ji.

— Nori, kad susigadinčiau beprasidedančią karjerą ir permiegočiau su įžymiuoju paauglių mergaičių numylėtiniu, kuris, akivaizdu, negali manęs pakęsti? Dėkui. Pagalvosiu apie tai.

— Tiek teprašau, nieko daugiau.

Abi kvatojame. Penkiolika metų kartu juokiamės. Daug draugių neturiu, kita vertus, Vila žymiai geriau, nei būrys manęs iš tiesų nesuprantančių žmonių.

Pastebiu posūkį, priletinu, skaitau ant tvoros parašytus skaičius.

— Turiu bėgti. Parašysiu tau vėliau.

— Būtinai parašyk. Myliu tave.

— Ir aš tave myliu, — išsiblaškiusi atsakau.

Su palengvėjimu atsidūstu. Skaičiai tokie patys kaip tie, kuriuos nurodė Retas. Išjungiu trumpojo nuotolio belaidį ryšį, įsuku į kelią — pagaliau pamatysiu, į ką tėtis mane įvėlė.

Teritoriją supa mediniai tvoros kuolai. Privažiuoju pagrindinius vartus, jų šonuose dunksantys basliai gerokai aukštesni. Tarp jų kabo sija, ant jos — metalinis laimės šulinio formos ženklas. Šiek tiek žemiau ant dviejų siaurų grandinių supasi medinė plokštė su išraižytu užrašu *Laimės šulinio ranča*.

Česnat Springso apylinkės ištis išpūdingos. Jaučiuosi it nusikėlusį į serialo „Jeloustounas“ filmavimo aikštelę. Ir esu sužavėta. Sudie, tvankus biure, labas, bekraščiai laukai.

Ar Retas Ytonas žvelgia į mane kaip į priešę?

Taip.

Bet ar nekantrauju ištrūkti iš biuro ir pati save nustebinti?

Irgi taip.

Mėgausiuosi kiekviena šios užduoties minute. Čiupsiu jautį už ragų. Taip pagalvojusi šypteliu, pasilenkusi patildau muziką — prieš paskambinant Vilai klausiausi „The Sadies“ albumo.

Besidairydama riedu savo visureigiu vis lėčiau ir lėčiau. Sukioju galvą, žvirgždas po padangomis gergždžia, automobilis kratosi. Prisiekiu, pro langus atsiveriantys vaizdai vis išpūdingesni. Kovas Pietų Albertoje žvarbokas. Gali šalti, snigti, bet iš kalnų pusės papūtus šiltam vėjeliui odą ir vėl glosto švelni šiluma. Žolė dar nėra sodriai žalia. Kur akys mato, driekiasi pilkšvai rudi laukai. Tarytum regėtum po velėna besislepiančią nekantraujančią išlįsti žalią. Tačiau teks palaukti.

Vienodi besidriekiantys laukai susilieja su vakaruose tyvuliuojančiais pilkais kalnais. Matyti Uolinių kalnų papėdės, banquotos, snieguotos baltos viršūnės.

Metų metus pro tėčio trisdešimto aukšto langus jas stebėjau, svajodama atsidurti *ten*. Įsivaizdavau, kaip leidžiu vasaras vaikštinėdama kalnų takais, lankydamą mažus senovinius miestelius jų slėniuose, bet vietoje to buvau įkalinta prabangiam biure. Arba, prisiminus ankstesnius laikus, įstrigusi žalsvame kambaryje, neturėdama jėgų net išlipti iš lovos.

Ar ši užduotis tokia absurdiška, kad per susitikimą vos pajėgiau tvardyti?

Be abejonų.

Visgi stengsiuosi iš jos išpešti kuo daugiau. Bent jau turėsiu galimybę vėjui gairinant veidą stebėti kalnus, o tai geriau nei suskrudusios kavos kvapas ir sausi sviestiniai rageliai, kurių kiekvieną rytą atneša Marta. Ar antiseptiku bei antibakteriniu skalbikliu dvokianti palata. Jie turėtų būti bekvapiai, bet kai ilgą laiką praleidi jų apsuptyje, supranti, kad taip nėra.

Plataus plyno kelio gale pamatau tankiai suaugusias nuogas tuopas. Tarp jų šakų šmėsteli didžiulio namo kontūrai.

Tuopoms likus už nugaros, žvelgiu į išpūdingą namą. Jo kampuose — stori rąstai, pūsmėnūlio formos pastatas susilieja su aplinkiniais medžiais, netoliese mėlynuojančiais kalnais. Jis milžiniškas, turi didžiulius langus. Apatinė sienų dalis padengta akmenimis, viršutinė nudažyta švelniai žaliai. Ji tobulai kontrastuoja su šilta medžio spalva ir kedro čerpių stogu.

Namas, kuriame užaugau, šitam kraštovaizdžiui netiktų. Ryškios spalvos, griežti kampai. O šis, nors yra nemažas, atrodo it išdygęs iš žemės. Tarsi būtų harmoninga gamtos dalis.

Rodos, jis šiai vietai priklauso.

Kitaip nei aš.

Išlipusi iš automobilio dirsteliu į savo drabužius. Juodas megztas sijonas, šilkiniai languoti marškiniai ir rudi bateliai dailiai apsiūtu priekiu su kulniukais tikriausiai nebuvo protin-gas pasirinkimas.

Bet atrodau pritrenkiamai.

Augdama įpratau kiekvieną dieną puoštis. Man gera derinti pasitikėjimo savimi teikiančius rūbus. Nė nepagalvojau, kad taip apsirengusi čia atrodysiu lyg balta varna.

Jei atvirai, *nenumanau*, ką turėsiu daryti. Rašydamas savo namų adresą Retas taip stipriai spaudė tušinuką, jog raidės liko ir ant apačioje gulėjusių popieriaus lapų.

O tada, neprataręs nė žodžio, išbėgo.

Tėčio veide žaidė šypsena, kai sėdėjome ir stebėjome tolstančio Reto plačius pečius bei ilgus plaukus. Tikrai ne jo *užpakaliuką*.

Juk esu profesionalė.

— Puiki pradžia, — pajuokavo tėtis, Retui negirdint.

Taigi, tuo visi paaiškinimai ir baigėsi. Adresu. Tėtis pridūrė:

— Sutvarkyk tai, Samere. Tikiu tavimi.

Beje, ir dar:

— Neleisk tam šmikiui įlįsti į tavo lovą.

Šyptelėjusi burbtelėjau:

— O jei įlįščiau į jo?

— Tu mane pribaisgi, mergyt, — sudejavo sliūkindamas iš konferencijų salės. Atrodė lyg Češyro katinas.

Ir viskas. Tikėjo, kad tapsiu savo didžiausios vaikystės meilės gyvenimo dalimi, ir tiek. Nors greičiausiai šią detalę jau spėjo pamiršti.

Žinau, tai išbandymas. Įmetė mane į ugnį ne be priežasties. Jei susidorosiu su šita užduotimi, ne vien sužavėsiu tėtį, bet ir kitiems įmonėms darbuotojams įrodysiu esanti šio darbo verta. Abu suprantame — jei ketinu „Hamiltonų elite“ kilti karjeros laiptais, privalau tai padaryti. Jei nenoriu, kad visi manytų, jog čia dirbu tik dėl tėčio, turiu tapti visa galva už kitus aukštesnė.

Nors užduotis ne iš lengvųjų, tačiau mano gyvenime nėra nieko paprasto, todėl gal nevertėtų jos bijoti.

— Ar tu auklė?

Išgirdusi žemą, prikimusį balsą, atsisuku į milžiniško namo verandą. Ten pasirėmęs į plačią ilgą koloną stovi pagyvenęs žilas vyras, jo rankos sukryžiuotos, veide — kreiva šypsena. Ant viršugalvio apsitrynusi juoda kaubojaus skrybėlė. Sveikindamasis palenkia jos kraštą žemyn, tyliai nusijuokia.

— Prabėgo nemažai laiko nuo pastarojo karto, kai šiuose namuose pasitikau mano berniukus prižiūrėsiančią auklę.

Iškvėpdama sukikenu, pečiai nusvyra, palengvėja. Galbūt Retas į mane žvelgia kaip į ant automobilio priekinio stiklo prilipusį negyvą vabzdį, bet šis vyras nepaprastai žavingas.

Besišypsodama įremiu kumščius į klubus.

— Prabėgo nemažai laiko nuo pastarojo karto, kai ką nors prižiūrėjau.

— Perspėju — lengviau buvo net su pačiu nepaklusniausiu, labiausiai išdykusiu vaiku, — artėdamas priduria.

Sumoju, kas šis vyras galėtų būti.

— Taigi, norite pasakyti, kad jo tėtis man nepadės, tiesa?

Vyras šypteli, aplink akis išryškėja raukšlės, ranka šauna mano pusėn.

— Tas užsispyrėlis niekada manęs neklausė.

Mirkтели, spusteliu ištiestą plaštaką.

— Harvis Ytonas, Reto tėtis. Malonu susipažinti. Sveika atvykusi į „Laimės šulinio“ rančą.

— Samerė Hamilton. Man irgi malonu su jumis susipažinti. Sustojusi nenumaniau, ko tikėtis. Tiesą sakant, vakar pažintis su Retu prasidėjo nekaip, — prisipažįstu.

Kai paspaudžiu bagažinės atidarymo mygtuką, Harvis mosteli, kad pasitraukčiau, praeina pro mane ir iškelia mano lagaminą.

— Didžiajame name paruošiau tau kambarį. Gali tikėtis, jog Retas inkš kaip mylimiausio žaislo netekęs mažas berniukas

kas. O kai sužinos broliai, bus dar blogiau — jie nuolat trauks jį per dantį.

Išsišiepiu.

— Kaip man pasisekė.

Prunkštelėjęs Harvis pamoja namo pusėn.

— Nesijaudink, panele Hamilton. Jie geri vyrukai. Nors kiek gruboki, bet yra geri žmonės.

Vyras dirsteli sau per petį, vrypteli.

— Be to, nuojauta man kužda, kad be vargo juos visus pastatysi į vietą.

Suspaudžiu lūpas. Jei jau tiek išgyvenau būdama Kipo Hamiltono dukra ir darbuotoja, nujaučiu, kad keli kaubojai man bus vieni juokai, tačiau šito nesakau. Nenoriu netekti jo palankumo. Tik paprašau:

— Vadinkite mane Samere.

Jis plačiai atveria paradines duris, kviečia įeiti.

— Užeik, Samere. Prieš susitikdama su mažuoju pabaisa, įsikurk ir užkąsk.

Papurtau galvą, nusijuokiu ir žengiu vidun. Akivaizdu, dėl Reto neklydau. Na, bent jau jo tėtis nemėgina apgauti, kad bus lengva. Krūtinę suspaudžia abejonė, kūnu nuvilnija nerimo banga. *Kas, jei nesugebėsiu? Kas, jei susimausiu? Ar amžinai būsiu ta, kuri nepajėgia išspręsti problemų?*

Vidinis monologas nutrūksta, apsidairau. Namu išorę puošiančio medžio apstu ir viduje. Medinės lubų sijos ir tamsiai žalios sienos suteikia didingai erdvei jaukumo. Tamsios kietmedžio grindys vietomis apsitrynusios, pabalusios. Stebint ilgaauliais jomis žingsniuojantį Harvį, nesunku nuspėti kodėl.

Kairėje — svetainė, priešais platų židinį pūpso minkštos odinės sofas. Virš jų kabo kažkokio elnio galva, jo juodos akys žiba, atrodo kaip tikros, ilgi ragai primena stambias susiraičiusias medžių šakas.

Nejučia šiek tiek susiraukiu. Nesu medžioklės priešininkė, neprieštarauju, jei medžiojama atsakingai, bet visgi aš — miesto mergina, ir namuose kabanti šio įspūdingo gyvūno galva mane liūdina; greičiausiai elnio mirtis nebuvo švelni.

Prisipažįstu. Galvoju apie Bembį.

Veju mintį šalin, stengiuosi suimti save į rankas. *Suimti save į rankas?* Dieve. Kas man negerai?

Priešais mus — erdvi virtuvė, jos viduryje didžiulis medinis stalas. Jau įsivaizduoju, kaip po ilgos dienos rančioje visi kaubojai susėda ir kartu vakarieniauja.

— Štai čia, — pasigirsta Harvio balsas.

Pasukame link žalvariniais sienų šviestuvais apšviesto koridoriaus.

— Taip, tavo kambarys pirmame aukšte. Bet rytais stengsimės netriukšmauti. Mudviejų su Retu kambariai antrame aukšte; pamaniau, šitaip turėsi nuo mūsų šiek tiek daugiau erdvės. Be to, čia yra vonios kambarys. Ir didžiausia namų spinta.

Jis kilsteli mano lagaminą. Mano labai, labai pilną lagaminą.

— Panašu, kad apgyvendindamas tave čia priėmiau teisingą sprendimą.

Mano skruostai nurausta. Tokiam vyrui kaip Harvis Ytonas veikiausiai atrodau tikra miestietė.

— Nežinojau, ko atliekant šią užduotį tikėtis.

Jis nuoširdžiai nusijuokia.

— Tikėkis ir juodo, ir balto, mergyt. Myliu savo berniuką. Tačiau su juo nėra lengva. Niekada nebuvo. Geriau pagalvojus, nemanau, kad kam nors pavyko Retą sutramdyti. Jauniausias brolis šeimoje ir panašiai. Net jo mažoji sesutė už jį labiau subreadusi. Ji Retą prižiūrėdavo, nes jam reikia priežiūros. Nori išgirsti patarimą? Nespausk jo. Kitaip jis priešinsis.

Išplėstomis akimis linkteliu. Tėtis pasakoja apie Retą kaip apie pamišėlį.

— Geras patarimas, pone Ytonai.

Vyras kambaryje koridoriaus gale prie durų padeda mano lagaminą.

— Mergyt, jei vadinsiu tave Samere, vadink mane Harviu. Sutarta?

Įėjusi į kambarį jam nusišypsau.

— Sutarta.

— Puiku.

Jis išeina į koridorių.

— Neskubėk, įsikurk. Kai būsi pasirengusi, lauksiu tavęs virtuvėje. Galėsime pavalgyti, ir viską tau aprodysiu.

— Tobula.

Nusišypsau nuoširdžiausiai, kaip moku, Harvis dingsta koridoriuje.

Uždarau kambario duris, priglaudžiu pakaušį prie vėsaus medžio ir giliai įkvepiu, stengdamasi atsikratyti nerimo.

Meldžiu kantrybės, nes nuojauta kužda, kad man jos prireiks.